

Palmusunnuntai

Evankeliumi, 1. Kor. 11: 23 - 29

Kun me katselemme niitä viimeisiä päiviä, jotka Vapahtajamme eli alentamisensa tilassa, me havaitsemme, että mitä lähemmäksi Hänen elämänsä loppu lähestyi maan päällä, sitä kirkkaammin loisti se rakkaus, jolla Hän rakasti maailmaa ja erittäinkin uskovaisia lapsiaan; niin että oikein sanotaan Hänestä: ” **Niinkuin hän oli rakastanut omiansa, jotka olivat maailmassa, niin hän loppuun asti rakasti heitä.**” Joh. 13: 1. Kun me katselemme Häntä viimeisinä päivinä ennen Hänen kärsimistensä, niitä lohdullisia puheita Joh. 14., 15. ja 16. luvuissa, joita Hän piti ystävilleen, sekä Hänen ylimmäispapillista rukoustaan Joh. 17. luvussa, missä Hän mitä rakastavimmasta sydämestään rukoilee ei ainoastaan opetuslastensa edestä, vaan myös kaikkien niiden edestä, joiden heidän sanansa kautta piti uskoman Hänen päällensä, niin nämä kaikki todistavat Hänen palavasta ja muuttumattomasta rakkaudestansa syntisiä kohtaan. Mutta nyt me tahdomme erityisesti tutkistella:

Kuinka Vapahtaja asetti pyhän ehtoollisensa ja siinä antoi meille leivässä ja viinissä pyhän ruumiinsa ja verensä, että meidät mitä lähimmin yhdistettäisiin Hänen kanssansa ja meillä olisi pysyväinen muistutus Hänen katkerasta kärsimisestensä siihen asti kun Hän tulee

Nyt oli käsillä aika, että Vapahtajan tuli jättää maailma, eikä enää olla näkyväisenä täällä. Mutta Hän osoitti Pyhän ehtoollisen asettamisella uskovaisille lapsillensa, kuinka erinomaisen voimallisella tavalla Hän tahtoi antaa itsensä heille, **että he Hänessä pysyisivät ja Hän heissä ja että Hän niin muodoin olisi heidän tykönänsä joka päivä maailman loppuun asti.** Hän tahtoi vakuuttaa heitä, että vaikka Hän nyt erkani heistä, ei Hän kuitenkaan koskaan hylkäisi heitä. Ja juuri siinä loistaa Hänen palava rakkautensa ja murheenpitonsa lapsistansa, että Hän asetti tämän ehtoollisen

sinä yönä, jona Hänen piti menemän kärsimiseensä ja kuolemaansa. Hän tiesi kaiken, mitä Hänelle piti tapahtua. Hänellä oli jo esimaku siitä helvetin tuskasta ja kauhusta, minkä Hänen piti kärsiä Getsemanessa. Hän tiesi nyt olevan sen ajan, jona Hänen petollisen opetuslapsensa Juudaksen piti pettämän Hänet, jona Hänet piti otettaman kiinni, sidottaman, pilkattaman, ruuskittaman, orjantappuroilla kruunattaman ja kuoleman katkeran ja häpeällisen kuoleman ristin päällä; mutta vaikka tämä hirvittävä kärsiminen oli Hänen mielessänsä, ei Hän kuitenkaan unohtanut lapsiansa. Tässä taidettiin todella sanoa, että ” **rakkaus on väkevä niinkuin kuolema, ... hänen hiilensä hehkuvat ja ovat Herran tuli; Niin ettei vedenkään paljous**” (koko Hänen kärsimisensä) ” **taida rakkautta sammuttaa,**” Kork. V. 8: 6 - 7. Ja tämän palavan rakkauden pakottamana asetti Hän tämän tutkimattoman ja kalliin aterian ystävilensä.

Ehtoollinen on **tutkimaton ja kallis ateria**, minkä me ymmärrämme siitä, kun me katselemme, mitä Vapahtaja lahjoittaa meille tässä sakramentissa. Meidän silmämme eivät näe muuta kuin leivän ja viinin, mutta Jeesus, joka on itse totuus, sanoo leivästä: ”Ottakaa ja syökää, tämä on minun ruumiini”. Ja viinistä Hän sanoo: ”Juokaa tästä kaikki, tämä on minun vereni”. Me otamme vastaan niin muodoin Herran oman ruumiin ja veren, joka on annettu sovinnoksi meidän syntiemme edestä. Meidän järkemme ei voi käsittää tätä, mutta usko, joka pysyy kiinteästi Jeesuksen sanoissa, saa tuntea ja nauttia mitä autuaimman lohdutuksen siitä. Uskovainen sielu voi pyhän ehtoollisen nauttimisen jälkeen totuudessa sanoa: ”Minä olen saanut syödä autuaaksitekijäni ruumiin ja juoda Hänen verensä; nyt minä olen kaikkein likeisimmin yhdistetty Hänen kansansa; minä tiedän Hänen verellään pyyhkineen pois kaikki syntini; nyt on Jeesus minun ja minä olen Hänen”.

Kun me siis ajattelemme, että sellaisilla syntisillä luontokappaleilla, kuin mitä me olemme, on kuitenkin pääsy niin läheiseen yhteyteen Hänen kanssaan, joka on Kuningasten Kuningas ja Herrain Herra, niin me hyvin mahdamme sanoa Daavidin kanssa: Ah Herra! ” **Mikä on ihminen, ettäs häntä muistat? eli ihmisen poika, ettäs häntä etsiskelet?**” Ps. 8: 5. Emme voi silloin muuta kuin katsoa itsemme aivan mahdottomiksi niin suureen armoon; mutta Vapahtaja on tämän pyhän aterian asettamisella osoittanut, ettei Hän katso ylen niitä, jotka tuntevat mahdottomuutensa ja ovat heikkoja ja raadollisia, kun he vain ovat vilpittömiä Häntä kohtaan ja tahtovat kokonaan olla Hänen omansa, joka rakastaa heitä ja on niin kalliisti lunastanut heidät. Jeesuksen opetuslapset olivat totisesti siihen aikaan heikkoja ja voimattomia uskossa, mutta he rakastivat kuitenkin Jeesusta ja uskoivat Häneen. Joh. 16: 30. Jos sinä, syntinen, tunnet mahdottomuutesi; jos kivulla katselet heikkouttasi ja raadollisuuttasi; jos et ole piittaamaton vioistasi ja puutoksistasi; jos sinulla on sydämellinen halu Vapahtajasi armoon ja siihen

hyvään, jonka Hän sovinnollaan on ansainnut sinulle; jos se on sydämesi rehellinen halu, että tahdot Vapahtajasi oma olla; niin sinä rohkenet myös uskalluksella lähestyä Häntä, ei Hän sinua aja pois eikä heitä ulos: ” **Särjettyä ruokoa ei hänen pidä murentaman, ja suitsevaista kynttilän sydäntä ei pidä hänen sammuttaman.**” Jes. 42: 3. Hän huutaa itse: ” **Joka janoo, se tulkoon, ja joka tahtoo, se ottakoon elämän vettä lahjaksi.**” Ilm. 22: 17. Jos sinä kuulet tätä Hänen ääntänsä ja tulet Hänen tykönsä armoa isoavaisella sydämellä, niin Hän vahvistaa sinun uskosi ruumiillansa ja verellänsä, syyttää sinun rakkautesi ja antaa sinun maistaa, kuinka hyvä ja suloinen Hän on. Silloin sinä saat myös tuntea Jeesuksen ruumiin ja veren nauttimisesta mitä autuaimpia voimia kuolettaaksesi sisälläasuvaa turmelusta niin, ettei se voi vahingoittaa tai langettaa sinua.

Tarkoitus, jota varten Herra Jeesus asetti pyhän ehtoollisen, oli kuten olemme kuulleet, **että Hänen kuolemaansa julistettaisiin siihen asti, kun Hän näkyväisesti jälleen tulee maailmaan.** Tämän sakramentin kautta tulee Jeesuksen kuolema julistetuksi monelle tuhannelle ihmiselle, ja me voimme pitää sen mitä suurimpana hyvänä työnä; sillä koska muutoin moni ihminen tänä maailman viimeisenä aikana häpeää tunnustaa sitä Vapahtajaa, joka iankaikkisesta rakkaudesta on antanut itsensä kuolemaan heidän edestään, ja jonka kuolemassa koko heidän autuutensa ajassa ja iankaikkisuudessa riippuu, niin pitää kuitenkin pyhän ehtoollisen pysyä selvänä todistuksena tämän lunastajan verisestä kuolemasta; ja niin kauan kuin kristikunnassa löytyy ihmisiä, jotka tahtovat tulla autuaiksi. Ei toki koskaan pidä olla julistamatta tätä totuutta, nimittäin, että iankaikkinen ja tosi Jumala on itse kärsinyt kuolemanrangaistuksen meidän kadotettujen syntisten edestä.

Mutta samoin kuin Jeesuksen kuolema tällä tavalla yhteisesti julistetaan kristikunnassa, samoin pitää myös jokaisen ehtoollisvieraan osaltaan sydämen halulla erityisesti julistaa Herransa kuolemaa ja viettää Hänen kuolemansa muistoa. Se tapahtuu silloin, **kun me nöyrässä ja kiitollisessa sydämessä kannamme elävää ja alinomaista muistoa ja tutkistelua kaikesta siitä, mitä Hän on kärsinyt ja kestänyt meidän edestämme.** Hänen sielunsa ahdistusta, Hänen kuolemankilvoitustansa ja veristä hikeänsä, Hänen siteitänsä ja kahleitansa, Hänen lukemattomia ruoskanjälkiänsä ja haavojansa, Hänen katkeraa ja veristä kuolemaansa ristillä, tätä kaikkea emme mahda koskaan unohtaa. Niinpä Hän itse sanoo: ”Tämä tehkää minun muistokseni”. Kuule kuitenkin, sinä lunastettu syntinen! mitä Hän sinulle sanoo Jesajan 44: 21 - 22: ” **Älä minua unohda. Minä pyyhin sinun pahat tekos pois niinkuin pilven, ja sinun syntis niinkuin sumun;**” Ja Kork. V. 8: 6 Hän sanoo: ” **Pane minua niinkuin sinetti sydämees, ja niinkuin sinetti käsivartees; sillä rakkaus on väkevä niinkuin kuolema,**” O! — Jeesuksen kuolema sekä se, että me tällä kuolemalla olemme sovitetut Jumalan kanssa, tämä on kaikkein korkein hyvä

teko. Me olisimme iankaikkisesti kadotetut, jos ei Jeesus olisi kärsinyt kuolemaa meidän edestämme; mutta nyt me olemme lunastetut olemaan autuaita ihmisiä ajassa ja iankaikkisuudessa. Kaikki se hyvä, minkä me nyt saamme nauttia tässä ajassa, jokainen iloinen hetki, jokainen lohdutus, jonka meidän sydämemme tuntee, kaikkien syntiemme anteeksisaaminen, autuas toivo ja iloiset näköalat, jotka ovat meillä tulevassa iankaikkisuudessa, kaikki nämä meidän tulee lukea Jeesuksen kuoleman ansioksi ja Häntä meidän tulee kiittää kaikkien näiden ja lukemattomien muiden armolahjojen edestä, jotka Jeesus on ansainnut meille kuolemallansa. Eikö siis meidän pitäisi ahkerasti muistuttaa tätä itsellemme ja pitää lakkaamatta Hänen kuolemansa muisto sydämissämme? Joka kerta, kun me nautimme tätä pyhää ehtoollista, meillä on todella syytä sydämeistämme huoata: o! jospa minä voisin vajottaa itseni syvälle Jeesuksen rakkauteen ja lakkaamatta ajatella kaikkea sitä, mitä Hän on kärsinyt! minä kuulen, niin minusta tuntuu, Jeesuksen huutavan missä minä käynkin: ah älä unohda kaikkia Jeesuksesi purppuraavavoja! Ah! kuinka minä voisinkaan, Sinut, Jeesukseni, unohtaa? Sinussapa minä elänkin ja olen kotona. Sinun ruumiisi ja veresi on niin muuttanut sieluni ja mieleni, että Sinun rakkautesi on täysin voittanut minun sydämeni.

Herran Jeesuksen kuoleman muisto vaikuttaa myös **sydämellisen kiittollisuuden ja palavan vastarakkauden Jeesusta kohtaan**, joka näkyy Jumalan lapsen koko vaelluksessa ja elämässä. Hän arvostaa hyvin korkealle sen suuren hyväntuon, että hän on yksi Jeesuksen lunastetuista, jolla on osa Hänen sovinnossansa, ja joka on saanut armosta armon Hänen veressänsä; hän rakastaa Jeesusta kaikesta sydäimestä eikä häpeä tunnustaa Jeesukselle, että hän Hänen kuolemassansa on saanut elämän ja rauhan; hän iloitsee, että hän kaikessa käyttäytymisensä maailman edessä voi osoittaa olevansa Hänen omansa ja vapautettu synnin palveluksesta niin, että sekä sielu että ruumis on uhrattu olemaan Jeesuksen omaisuutena.

Meidän Vapahtajamme on myös tämän pyhän ehtoollisen asettamisella tahtonut läheisemmin sitoa ja yhdistää uskovaiset lapsensa keskenään. Sitä varten Paavali sanoo 1. Kor. 10: 17: ” **Se on yksi leipä, niin mekin monta olemme yksi ruumis; sillä me kaikki yhdestä leivästä olemme osalliset.**” Ja jälleen 1. Kor. 12: 13: ” **Me olemme myös yhdessä Hengessä kaikki yhdeksi ruumiiksi kastetut, ... ja kaikki me olemme yhteen Henkeen juotetut.**” Jumalan todellisten lasten, jotka kaikki ovat istutetut yhteen viinipuuhun Jeesukseen Kristukseen ja ovat jäseniä yhdessä ruumiissa, pitää sentähden sydämellisimmällä rakkaudella olla yhdistetyt toinen toisensa kanssa ja rakastaa toinen toistaan veljellisellä rakkaudella ja siinäkin asiassa ottaa Herransa kehotuksen sydämellensä ja noudattaa Hänen esimerkkiään. Hän sanoo Joh. 13: 34: ” **Niinkuin minä teitä rakastin, että te myös toinen toistanne rakastaisitte.**” Ja tässä veljellisessä rakkaudessa he ottavat

sydämellisesti osaa toinen toisensa myötä- ja vastoinkäymiseen, kehottavat, lohduttavat, neuvovat ja palvelevat toinen toistansa; sillä ” **siitä pitää kaikkein tunteman teidät minun opetuslapsikseni, jos te keskenänne rakkauden pidätte,**” sanoo Jeesus. Joh. 13: 35.

O! asettakaamme Jeesuksen rakkaus korkeaan arvoon sentähden, että Hän on antanut meille tämän armonvälikkappaleen ja säätänyt meille kuolemansa muiston pyhässä ehtoollisessansa. Kun havaitsemme itsessämme montakin vikaa ja syntiä, niin älkäämme sentähden peljästykö uskalluksella lähestymästä Häntä. Me tahdomme tunnustaa Hänelle vikamme ja pois poikkeamisemme, rukoilla anteeksi kaikkia syntejämme Hänen verisen sovintonsa tähden sekä uudelleen uskoa itsemme Hänelle kaikessa viheliäisyydessämme; niin Hän totisesti on täyttävä lupauksensa, että Hän tahtoo asua niiden tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki, virvoittaaksensa nöyryytetyn hengen ja saattaaksensa särjetyn sydämen eläväksi. Jes. 57: 15.

Mutta kun me olemme vastaanottaneet Hänen ruumiinsa ja verensä, niin me tahdomme pitää suurimpana onnettomuutena sen, että unohtaisimme, mitä Hän on tehnyt meille, menisimmepä sitten kohtaamaan Häntä kuolleella ja kylmäkiskoisella sydämellä tai häpäisisimme Hänet epäpyhällä vaelluksella. Joka kerta, kun me menemme Jeesuksen pöytään, **niin me tahdomme koetella itseämme Hänen kaikkinäkevien silmiensä edessä** emmekä voi mennä siihen kevytmielisesti, vaan tuntien, mitä viheliäisiä syntisiä me olemme lähestyen Häntä niin kuin sairaat parantajaansa; silloin me löydämme todellisen parantumisen Hänen haavoissaan. Ja me tahdomme taivutetuin sydämin kiittää Häntä, joka antaa anteeksi meille kaikki syntimme ja parantaa kaikki puutoksemme, ja niin viettää päivämme Hänen autuaassa yhteydessään, siihen asti kunnes meidät kootaan Hänen kasvojensa ja valtaistuimensa eteen.